

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati
Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos
centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera**

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

De Tempore

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1631

Exegesis Euangelij Matth. XXII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47044](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47044)

EXEGESIS EVANGELII DOMINICAE XX.

post Dominicam Sanctae Trinitatis, Matth. XXII.

Vbi Christus Dominus noster palmis, honoribus, ac laudibus in vltimo suo aduentu Hierusalem aduenerat, & illa die duobusq; sequentibus a mane vsque ad vesperam praedicationi intendens, multas diceret parabolas, quibus praecipue Iudaeorum ingratitude[m] taxabat, gentis Iudaicae desertionem & electionem gentium, tandemque suae necis meditationem ac machinationem pungens. Quae omnia contra se intelligentes sacerdotes summi, pharisaei & scribae, ira debacchati sunt in eum libenterque occidissent, nisi timuissent plebem, quae Dominum Iesum vt prophetam colebat. Inter multas itaque parabolas, quas ibi Dominus dixerat, vna earum haec fuit, quae hodie recensetur ab Euangelista Mattheo dicente Domino.

Matth. 21. 23. Luc 9. 26.

Simile est regnum caelorum homini regi, qui fecit nuptias filio suo.

Regnum caelorum hic non pro futura beatitudine accipitur, sed pro Ecclesia presenti militante: ac & diceretur: Negotium & status militantis Ecclesiae assimilatur homini regi, hoc est, Deo Patri, qui propter clementiam suam homo dicitur: propterea vero quia gubernat omnia potenter ac sapientissimè vocatur rex. Hic fecit nuptias filio suo, vel dum in vtero virginis illi coniunxit naturam humanam, vel dum illi praedicanti desponsauit Ecclesiam, cuius & amore Christus mortuus est: vel dum animam quamcumque sanctam tanquam sponsam per fidem & charitatem illi coniunxit. De hac vltima desponsatione loquitur Dominus per Oseam, dicens: *Sponsa habet me in fide*. Haec nuptiae celebrantur in baptismo, vbi Deus coniungitur animae: celebrantur etiam nihilominus, aut potius reintegrantur in conuersione peccatoris. Habet enim anima post baptismum peccans speciem adulterae, quae relicto viro suo fornicatur cum amatoribus alienis. Hanc tamen Deus benignè iterum recipit redeuntem, sibi que reconciliat, quamuis per prophetam dicat: *Mulierem quae semel spreuerit maritum suum, & ab eo recesserit, denuo non redieturam ad illum, hoc est, non iterum a priore marito recipendam*. Tu tamen, inquit, o anima peccatrix tamen me reliqueris & fornicata sis cum amatoribus multis aliquotiesque reconciliata, iterum atque iterum reliqueris, reuertere ad me, & suscipiam te: tantum abest, vt benignissimus animarum amator DEVS animam spernat redire volentem, vt dicat etiam Angelis Dei fore gaudium super vno peccatore poenitentiam agente. Haec autem nuptiae celebrantur in thalamo conscientiae tuae vbi Deo anima tua desponsatur. Crede autem hoc Deo tuo, nunquam fuit aut erit tam castus, tamque feruens amor sponsi ad sponsam, quam est Dei ad animam. Tui apud illu[m] est iugis memoria. Ipse etiam Christus filius eius sponsus tuus ne tui obliuisceretur, hoc est, ne in ipso venire obliuionem te putes, tibi dicit: *In manibus meis descripsite*. Reuera in manibus Christi descripti sumus, quia cicatrices, quinq; vulneru[m] quibus nos redemit, sibi tenuit, & ipse memor est.

Regnum caelorum pro presenti Ecclesia sumptum.

Nuptias quae desponsatio fecerit Deus filio suo.

Osee 2.

Adulterae speciem habet anima peccatrix.

Luc 15. Amor Dei ad animam fidelem quaerit. Vulnerum quinq; cicatrices cuius Christus tenuit.

QQQQ 2 set,

T. VI
21

set, & Patri intuenda signa eadem ostenderet, quibus quanta pro hominibus passus esset, illum (vt sic loquar) admoneret.

Et misit seruos suos vocare inuitatos ad nuptias, & nolabant venire.

Per hos seruos prophetas intelligit priores veteris testamenti ad Iudæos missos, qui clarius Christum quam lex prædicabât, & hortabantur plebem ad expectationem Christi, vt crederent in eum venturum, quomodo nos credimus in eum qui venit. Sed nolabant venire, hoc est, nolabant prophetarum monitis acquiescere. Iudæi namque pro bona parte fuerunt semper duri, increduli ac inobedientes. Quam duritiam rectè Stephanus illis exprobrauit, dum Christo testimonium mox lapi dandus ferret, dicens: *Dura ceruice & inireuocansi corde & auribus, vos semper Spiritui sancto resististis, sicut & patres vestri, ita & vos. Quem prophetarum non sunt persecuti patres vestri? Et occiderunt eos qui prænuunciabant de aduentu iusti. Moses quoque Iudæorum populo loquens, dixit: Ego scio contemtionem & ceruicem tuam durissimam. Adhuc viuent me & ingrediente vobiscum, semper contemto egistis contra Dominum: quanto magis cum mortuus fuero?* Nolabant igitur venire.

Actor. 7.

Deut. 10.

Iterum misit alios seruos dicens: Dicite inuitatis: Ecce prædium meum parauit. Tauri mei & altilia mea occisa sunt, & omnia parata, venite ad nuptias.

Alij serui missi, sunt posteriores prophetæ & Apostoli seu successores Apostolorum. Hi dixerunt inuitatis, hoc est, Iudæis, qui per legem inuitati sunt, quomodo rex mandauerat: Ecce prædium meum parauit, ecce mysterium incarnationis homo factus perfecti, fidem institui, credenda ordinavi, sacramentum Eucharistiæ dedi, scripturæ alimenta proposui, & gratiarum dedi chrisinata. Tauri mei, inquit, & altilia mea occisa sunt. Vt sancti quidam doctores exponunt, tauri patres sunt veteris testamenti, qui inimicos suos seueritate iustitiæ persequebantur: altilia verò patres noui sunt testamenti, qui veluti altilia gratiarum pinguedine satiati, & gratia contemplationis quasi pennis quibusdam subleuati, in altum volant. Hi, inquit rex, pro nuptijs filij mei sunt occisi, & propter fidem incarnationis, tam hi qui sub lege fuerunt, quam qui tempore Euangelij vixerunt, propter prædicationem & fidem incarnationis mortui sunt, & omnia parata sunt. Quicquid enim ad salutem homini est necessarium, puta adoptio, sanctificatio, baptisimus, poenitentia, infusio quæ gratiæ, ianuæ cælestis apertio, per Christi passionem ac meritum est consummatum, & vobis sumentis fructus, sumenda refectio, percipienda quæ horum utilitas offerretur, nihil restat nisi vt veniatis & ingrediamini. Venite igitur fide & moribus ad nuptias.

Gregor.
Tauri mysticè quid.
Altilia quid.

Illi autem neglexerunt. Et abierunt, alius in villam suam, alius verò ad negotiationem suam. Reliqui verò tenuerunt seruos eius, & contumelijs affectos occiderunt.

Sub triplici differentia monstrat eos, qui inuitati erant, fuisse. Primi enim neglexerunt bona cælestia, beneficia Dei parui pendentes. Pro nihilo enim, vt Psal-

vt Psalmista ait, habuerunt terram desiderabilem. Alijs, hoc est, qui secun- Psalm. 109.
do hic loco recensentur, magis cordi fuit cura rei temporalis. Quamobrem
illorum quidam in villam, qua dominatio terrena significatur, abierunt vt
ambitiosi. Alij verò in negotiationem suam abierunt, vt auari, per quæ stu-
dia occupati nuptijs sibi possibile interesse non videbatur. Tertij fuerunt
Deo magis ingrati, qui non solum noluerunt venire, sed etiam seruos ad se
missos, scilicet prophetas, occiderunt, & qui ad ipsos vocandos venerant,
multi ex prophetis occisi sunt, sicut Christus alibi Iudæis quoque imprope-
rat, dicens: *Hierusalem, Hierusalem que occidis prophetas, & lapidas eos, qui ad te* Math. 23.
missi sunt. De Apostolis quoque in Actis legitur, quod in carceres positi sunt,
quod flagellati sunt, & quod ibant à conspectu concilij gaudentes, quod di-
gni habiti sint pro nomine Iesu contumeliam pati. Præter autem propheta-
s qui ante Christum occisi sunt, interempti sunt quoque de nouo testa-
mento à Iudæis multi, puta Ioannes Baptista, Stephanus, ex Apostolis Iaco-
bus, alijque multi, qui persecutionem passi aut occisi sunt, aut vt occideren-
tur, quod Paulo accidit, laboratum est.

Rex autem cum audisset, iratus est: Et missis exercitibus suis,
perdidit homicidas illos, & ciuitatem eorum succendit.

Vox sanguinis innocentium occisorum nullo non tempore clamat in
caelum, vt occisio Abel testatur. Nihil enim Deum latet. Et vt dicit Sapiens, Sapien. 1.
Auris cæli audit omnia. Et Psalmista: *Qui fecit, inquit, aurem non audiet?* Est au-
tem effusio sanguinis innocentium de quatuor peccatis vnum clamantibus
ad Deum. Auditus itaque Dei eius est cognitio aut consideratio. Iratus ita-
que rex non passione aut appetitu vindictæ, sed zelo & voluntate iustitiæ,
qua malum erat non impunè dissimulandum, missis exercitibus suis (de fu-
turis hic Christus tanquam de præteritis loquitur, quia per parabolam lo-
quitur, cui secundum diuinitatem omnia præsentia sunt) missis, inquam,
exercitibus suis, Vespasiano, scilicet & Tito perdidit homicidas illos. Vnde
quia exercitus Romanorum nominat aut intelligi vult exercitus Dei. Hi e-
nim, quantum Dei iustitiam attinet, fuerunt exercitus Dei, quia seruierunt
iustitiæ Dei, inferentes vltionem peccatorum his, quibus voluit & quan-
do voluit Deus iuxta prouidentiam suam. Et quamuis illi alia prorsus in-
tentione hæc facerent, alijsque rationibus mouerentur quare hæc facerent,
& quare Iudæam vastarent, Dei vltiscentis voluntatem ignorantes: Deus
tamen in vltionem peccatorum illorum illam calamitatem Iudæis, quam
paterentur, ordinauit. Hanc calamitatem Iudæorum pijsimus Iesus præ-
meditans in die palmarum urbem ingressurus, fleuit super eam. Cuius ra-
tionem atque causam quoque assignans, ait: *Fletes & tu quoque: si transieres* Lucæ 11.
qua tibi venit a sursum, propterea quod non cognoueris tempus visitationis tuæ. Simili
modo regem olim Babylonie Nabuchodonosor Dominus seruum suum Hierem. 19.
vocat, quia virga furoris eius erat, qui castigaret eos qui castigatione erant
digni: seruiens tamen in hoc suæ tyrannidi atque crudelitati, Deo hanc in-
vltionem peccatorum vertente. Quod autem dicitur quod ciuitatem eorum
succendit, hoc pariter in illo excidio Hierosolymitano accidit, quia ciuita-
tem simul cum templo Romani combusserunt.

□□□□

Tunc

T. VI
21

Tunc ait rex seruis suis: Nuptiæ quidem paratæ sunt, sed qui inuitati erant, non fuerunt digni.

Nuptias dicit paratas, quia Christi sunt mysteria, quibus nos sibi desponsandos redemit, impletæ, puta incarnatio, passio, resurrectio, & Christi cum Ecclesia coniunctio. Sed qui inuitati erant, puta Iudæi, non fuerunt, inquit, digni interesse his nuptijs, quia vocationem licet multiplicem acceperint, fuere tamen semper ingrati ac rebelles, & resistere lumini, ne illustrarentur. Quare proelus tandem propter ingratitude[m] sunt relictæ. De hac re in Actis Paulus quoque obiurgasse Iudæos legitur, dicens: *Vobis quidem oportebat primum loqui verbum Dei, sed quoniam repulistis illud, & indignos vos iudicastis eterne vite, ecce conuertimur ad Gentes.* Huc enim adripulatur, quod mox Euangelium dicit:

Acto. 17.

Ite ergo ad exitus viarum, & quoscunque inueneritis, vocate ad nuptias.

Math. 10.

Mittit seruos suos, hoc est, Apostolos, in exitus viarum, id est, vltra terminos Iudææ. Ante enim suam resurrectionem Apostolis prohibuerat, in vias gentium, ne abirent, & ciuitates Samaritanorum ne introirent, sed ad oves tantum domus Israel. At hic videtur insinuare Christus, quod post resurrectionem suam Apostolis erat mandaturus: *Euntes in mundum vniuersum, predicare Euangelium omni creaturæ.* De hac autem Iudæorum reprobatione ac derelictione videtur apud Esaiam Christus fuisse locutus, vbi dicit:

Marc. 16.

Esaiæ 48.

Matth. 23.

Esaiæ 49.

Per exitus viarum quoniam delignantur. Gregor.

*Hæc dicit Dominus formans me ex utero seruum sibi, ut reducam Iacob ad eum, & Israel non congregabitur: per Iacob & Israel populum gentem quæ Iudæorum ex Iacob natam significans. Voluit ergo Christus Iacob, id est, populum Iudæorum congregare, vti testatur Dominus Iesus, dicens: Hierusalem, Hierusalem, quoties voluit te congregare, quemadmodum gallina congregat pullos suos sub alas, & noluisti. Iacob igitur, id est, gentem Iudæorum voluit reducere, sed Israel, id est, idem populus congregari noluit. At verò de gentium vocatione conuersione quæ, quæ hic in eo significatur, quod seruos suos ad exitus viarum mittit, adiecit Esaias: *Et glorificatus sum in oculis Domini, & dixit: Parum est vti sis mihi ad tribus Iacob, & fœces Israel conuertendas. Dedi te in lucem Gentium, vti sis salus mea vsque ad vltimum terræ.* Hoc est ergo dictum in Euangelio: Quoscunque inueneritis, vocate ad nuptias. Quasi diceret: Cunctis gentibus Euangelium Christi prædicate, & ad Christi misericordissimam refectionem spiritus eas studiose adducite. Per exitus enim viarum vel cuiuscunque professionis ac conditionis homines, vel secundum Gregorium, in quacunque calamitate constitutos vult significari. Hi enim magis vt vocationi respondeant sunt idonei.*

Et egressi serui eius in vias, congregauerunt omnes, quos inuenerunt bonos & malos. Et impletæ sunt nuptiæ discumbentium.

Lucæ 14.

Vel inde liquet Dominum in hac parabola loqui de Ecclesia militante, non triumphante. Hæc enim non recipit malos. Porro illa, puta militans recipit bonos & malos. Quocirca non eadem parabola, quomodo nec par signi-

significatio esse videtur, quæ de cena alibi dicta est, & quæ hic de prandio. Illa namque cena conuiuium significat caeleste. De illa nemo refertur, qui intrauerit, denuo eiectus, quia nemo malus illud conuiuium seu illam cenam intrat. Hic verò referuntur & boni & mali vocati ad prandium nuptiarum militantis Ecclesiae introducti. Similem habes parabolam de sagena missa in mare, & ex omni genere piscium congregante, &c. Recipit itaque Ecclesia militans & bonos & malos: quos non tunc quando Ecclesia eos recipit, sed quando emittit, in fine Deus discernit. Dubitare etiam quis potest, quomodo de gentibus possit intelligi quod introduxerint bonos & malos. Quis enim gentium inuenitur, antequam ad fidem veniat aut antequam conuertatur ad Deum, bonus? Dicendum de bonitate naturali morali hoc intelligi: cuiusmodi inter gentes inueniebantur multi, quod Paulus dicebat, Rom. 2. qui legem non habentes, ea tamen quæ legis sunt facientes, sibi ipsi facti sunt lex. Erant enim inter gentes multi, qui bona indole pollebant, & virtutibus studio acquisitis. Hi suo modo dicebantur boni respectu malorum. Erant nihilominus inter gentes quoque nonnulli boni colentes Deum, vt Eunuchus Candacis reginæ, quem Philippus conuertit ad fidem. Et idem de Cornelio Centurione sentiendum est, quem conuertit Petrus. De Eutropo quoque, qui vnus fertur ex illis fuisse gentibus, qui dixerunt Apostolis, Philippo & Andrea: Volumus Iesum videre. Impletas itaque discumbentium nuptias dicit, hoc est, multitudinem & numerum ad nuptias vocatorum ex vtroque populo significat impletum, atque Ecclesiam in vniuersum orbem terrarum diffusam. Hoc autem perfecte continget in fine mundi, cum (vt Apostolus ait) gentium plenitudo intrauerit, & omnis Israel saluus fiet.

Math. 13.

Rom. 2.

Act. 16.

Act. 10.

Ioh. 12.

Rom. 11.

Intrauit autem rex vt videret discumbentes. Et vidit ibi hominem non vestitum, veste nuptiali, & ait illi: Amice, quomodo huc intraisti non habens vestem nuptialem? At ille obmutuit.

Intrat rex Deus Pater in nuptias, vt videat discumbentes, hoc est, vt videat Christianos positos ad mensam Euangelicæ doctrinæ. Intrat, non loci mutatione, sed iudicio & meritorum discussione. Hoc autem maxime, quo ad singulos, fit in morte. Tunc enim singulos iudicandos discutit, atque vnicuique iuxta sua merita reddit. Et vidit, inquit hominē non indutū veste nuptiali. Quæ vestis sit nuptialis, Gregorius explicat, dicens hanc esse charitatem. Hanc enim vestem Dominus habuit, dū ad sociandā sibi Ecclesiam in mūdum venit. Intra igitur in Ecclesiam qui fidem habet: sed sine veste nuptiali intrat, quisquis charitatē nō habet. Hanc enim vestem inter electos reprobosque discernitur. Itaque vbi hominem nuptialiter non vestitū vidit rex, dicit illi: Amice quomodo huc intraisti, non habens vestem nuptialem? Amice per fidem, & nō amice per charitatē. Amice per naturalem bonitatē, & non amice per gratiā. Omnia enim diligit Deus, quantum ad id quod sunt per naturā, sicut dicitur in libro Sapientiae: Diliges omnia quæ sunt, & nihil eorum odisti quæ fecisti. Amice quomodo huc intraisti non habens vestem nuptialem? hoc est, quomodo inter fideles apparuisti, & sacramentis quoque communicasti Ecclesiae, nō habens charitatē? Sed ille ad hæc verba obmutuit. Quid enim impius respōde-

Rom. 2.

Gregor.

vestis nuptialis quæ sit.

Sapient. 11.

T. VI
21

re potest Deo, quem propria conscientia damnat? Neque enim erit tunc locus impudentiæ, nec vlla recipi excusatio potest.

Tunc dixit rex ministris: Ligatis manibus & pedibus eius, mittite eum in tenebras exteriores. Ibi erit fletus & stridor dentium.

Non his ministris hæc dicit rex, quos ante miserat ad vocandos, seu introducendos ad nuptias: sed per ministros Angelos intelligit, qui executores diuinæ sunt iustitiæ. Ideo enim alibi Saluator dicit: *Exibunt Angeli, & separabunt malos de medio iustorum, & mittent eos in caminum ignis.* Manus autem ligantur, cum bene operandi facultas tollitur. Pedes ligantur, cum desideria & affectus indurantur in malo. Post mortem enim omnis potentiæ bonorum operum productiue in reprobis ligantur, id est, cessant operari, & obstinata manet voluntas in malo. In tenebras, ait, mittite exteriores. Quo verbo duplices indicat tenebras. Sunt enim tenebræ interiores, in quas delinquentes cadunt per culpam. Sunt tenebræ exteriores, in quas proijciuntur damnati per poenam. Qui ergo mentis tenebras quas peccatum generat, cauere noluit, proijci iubetur in exteriores ignium tenebras vel inuitus. Ibi erit fletus ex tristitia & perpetua desperatione, & stridor dentium ex ira & impatientia damnationis.

Multi enim sunt vocati, pauci verò electi.

Si de Christianis hoc fuerit solis intelligendum, tunc est sententia planè terribilis. Hos enim certum est esse vocatos, & venisse, licet non omnes habeant vestem nuptialem. Porro si de vniuerso hoc mundo intelligatur, vt nemo sit qui non sit vocatus, vel ad fidem Euangelicam, vel saltem (si ita dicere licet) ad conditionem aliquam viuendi, quo vel iuxta secretum iudicium Dei posset, si vellet, saluari, vt contingere posset multis in extremitate mundi constitutis, & à Christianis separatis, & qui nihil vnquam de Christo audissent. (Sunt enim arcana Dei iudicia multa nobis incerta & incognita, & misericordissimus est Pater noster omnium Dominus) vt contingit quoque nouo mundo iam pridem inuento, qui nescierant præter se alios homines esse in mundo. Itaque si (quod multi sunt vocati) intelligatur de vniuerso mundo, non mirum est, comparatione facta ad hominum vniuersitatem, paucos esse qui sint electi. At verò, si vt dixi, de solis est Christianis intelligendum, cum dolore & gemitu cordis est cogitandum, multos esse vocatos, paucos verò electos. Vos charissimi ita viuere, vt nulla disceptatione vobis opus sit ad inuestigandum, quæ sit huius verbi intelligentia, puta multi sunt vocati, pauci verò electi. Viuite puri & immaculati coram Deo. *Scrute Domino in timore, & exultate ei cum tremore.* Quod si desperationis tentatio vos inuasit, huic ex hoc Euangelio ediuerso opponatis, quod multis hic ad nuptias ingredientibus vnus tantum narratur, qui absque veste sit nuptiali repertus. Quo succurri potest consolandis, & dici de vniuerso mundo id intelligi, quod dictum est, paucos electos. Quamuis enim non vnus tantum, sed plurimi credantur damnandi: ex his tamen qui introierunt ad nuptias, id est, ex his qui Christianam fidem susceperunt, indicatur in hoc vno pauciorum esse inter Christianos numerum damnandorum, quam

Matth. 23.

Manus & pedes quo reprobis ligantur.

Tenebræ duplices quæ sunt.

Psal. 2.
Desperatio tentatio quomodo a bigenda.

quam saluandorum. Hoc, inquam, potest pusillanimitas suffragari ad consolationem, maxime cum & in parabola de decem virginibus adultis & ratione ventibus scriptum sit, quinque fuisse prudentes, & quinque fatuas, quod medietatem saluandorum significaret secundum litteram, exceptis pueris, & ante usum aut sine usu rationis decedentibus baptizatis. Veruntamen hoc soli notum est Deo. Nostrum est sentire de Domino in bonitate, & habere bonam voluntatem ad illum, multum que eius misericordiam confidere. Quod largiatur nobis Dominus noster Iesus Christus, qui est benedictus in secula, Amen.

SERMO IN EADEM DOMINICA.

Quae sint quae retrahant à Deo, & quae sint electionis Dei signa.

Misit seruos suos vocare inuitatos ad nuptias, Matthaei XXII. Haud dubium de Patre hoc omnium caelesti intelligitur, qui Christo filio suo nuptias fecit, desponsando ei Ecclesiam, hoc est, omnium electorum animas. Ad quarum nuptiarum prandium, id est, ad paratam Euangelicam doctrinam, & sacramenta nouae legis, quae sunt epulae huius conuiuij, inuitauit multos: ad quos etiam ut venirent, misit seruos suos, tam prophetas quam Apostolos, sed venire noluerunt. Sciendum igitur primo, Deum hominem dupliciter ad se vocare, vel occultè, vel manifestè. Serui autem occulti, seu nuncij Dei, sunt aspirationes sanctae, quibus ad cor hominis loquitur Deus. Eam ob rem Psalmista dicit: *Audiam quid loquatur in me Dominus Deus.* Et in Iob: *Porro ad me dictum est verbum absconditum.* Verbum absconditum est diuinæ inspirationis vox ad animam loquens. Exterior seu manifesta vocatio fit per praedicationem, per beneficia, per aduersitates, & huiusmodi. Verum hic dicitur, quod qui inuitati erant, venire neglexerant, quo indicatur multa suboriri impedimenta, quae hominem remorantur à Deo. Quibus tamen victis, spretis atque contritis coniungere nos debemus Deo, impedimenta que cuncta dirumpere.

Nuptiarum Dei prandium quod sit.

Vocatio hominem à Deo dupliciter. Nuncij Dei qui fiunt. Psalm. 84. Iob 4.

Impedimenta hominem à Deo retrahentia quae. Voluntas propria quae dicitur & quae sit periculosa. Bernard.

Eccle. 10.

Negligentia quantum impeditur

RRRR nitur